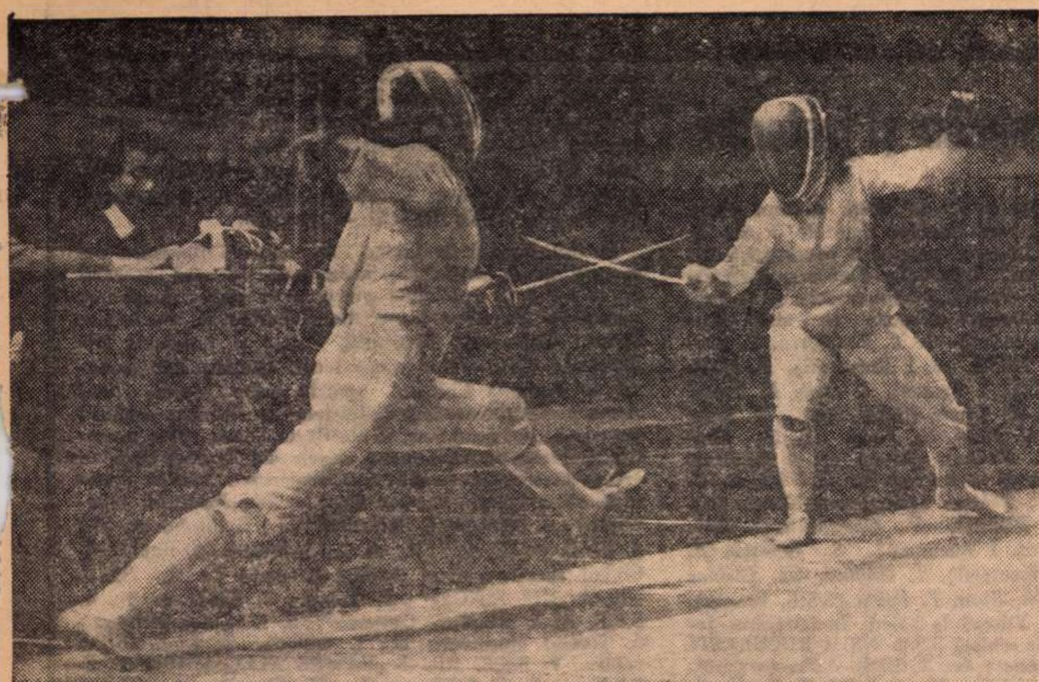

Una din titularele echipei feminine de floretă a țării noastre, Ileana Drimbă (în stînga) într-un asalt cu una din favoritele la „mondiale“ — Alecsandra Prudskova (U.R.S.S.)

Foto: T. Roibu

Campionatele mondiale de scrimă bat la ușă

Ne mai despart doar două săptămîni de data începerii campionatului mondial de scrimă, programat la Moscova, între 6 și 16 iulie. La această importantă competiție vor participa și sportivii țării noastre care se pregătesc intens, în dorința de a obține rezultate frumoase, de a menține prestigiul scrimei noastre pe plan mondial. Cînd spunem acest lucru ne referim în primul rînd la ultima ediție a campionatului mondial, de la Paris (1965), unde reprezentanții noștri au realizat rezultate valoroase, mai ales la floretă fete : locul II Olga Szabo, locul IV Maria Vicol, locul V Ileana Drimbă și locul VI Ecaterina Iencic. **Tot la floretă fete am ocupat locul II pe echipe. Bine s-au comportat și floretiștii noștri, obținînd locul V pe echipe. Acest rezultat este cel mai bun din palmaresul lor. Celelalte arme — spada și sabia — au rămas într-o oarecare măsură în anonimat la ediția trecută.**

Cum e și firesc, înaintea „mondialelor“ din acest an, specialiștii își pun întrebarea : „Ce perspective avem ?“

Anul acesta, la floretă băieți, sportivii noștri au șanse să se claseze pe un loc fruntaș, atît individual cit și pe echipe, iar echipa de floretă fete, în primele șase. Spada rămîne încă în așa-zisul „rodaj“ al participării.

De ce sîntem de data aceasta mai optimiști la floretă băieți ? Deoarece componenții echipei sînt mult mai omogeni ca valoare decît anul trecut, iar în ultimele concursuri, destul de „tari“, ei au obținut cîteva rezultate bune. De exemplu : Ionel Drimbă **a cîștigat concursul bilateral de floretă cu polonezii, a fost finalist la „Cupa Giovaninni“ de la Bologna ;** Tănase Mureșanu, Iuliu Falb și Ștefan Haucler — **finaliști la campionatele internaționale ale Poloniei (Cracovia) ;** Mureșanu și Drîmbă — **finaliști la concursul de la Wroclaw ;** Falb — **locul III la „Cupa Adrian Rommel“ la Paris etc.**

Revenirea într-o formă bună a lui I. Drimbă și a lui T. Mureșanu este îmbucurătoare. Mai puțin în formă s-a dovedit, în ultimul timp, Iuliu Falb, un component de bază al lotului reprezentativ. La el, s-a ivit o oarecare doză de oboseală. Desigur, în acest caz este necesară o conlucrare mai atentă între sportiv, antrenor și medic pentru o refacere grabnică a potențialului valoric.

La floretă fete vom prezenta la Moscova o echipă foarte tînără (media de vîrstă 20 de ani), cu mai mică experiență a marilor competiții. Lipsa a două trăgătoare de bază din formație, Olga Szabo și Maria Vicol, ridică unele probleme în ceea ce privește perspectivele noastre. În ce măsură vor ști tinerele floretiste să le suplinească pe aceste două valoroase sportive, rămîne de văzut... Faptul că au fost promovate în echipa „mare“ este o cinste pentru ele dar, în același timp, și o îndatorire de a fi la înălțimea colegelor lor. În situația actuală ar fi dăunătoare manifestarea unei atitudini de nepăsare din partea lor. Timpul care a mai rămas pînă la campionatele mondiale trebuie să fie folosit cu maximum de randament. Sportivele să nu precupețească nici un efort în vederea unei pregătiri cît mai amănunțite la toți factorii antrenamentului : fizic, tehnic, tactic și psihologic. Ileana Drimbă, Ana Ene, Marina Stanca, Ecaterina Iencic și Suzana Tași sînt tinere, cu calități, **cărora li s-au asigurat cele mai bune condiții de pregătire și li se cere un maximum de efort, de seriozitate și de concentrare în vederea acestui mare examen. O colaborare armonioasă între sportive, antrenori și metodist ar netezi în mare măsură calea spre succes. Chiar în acest din urmă „ceas“ încă se mai pot realiza multe.**

Credem că în momentul de față, la toate armele, pe lîngă pregătirea tehnică propriu-zisă, în care cizelarea elementelor de atac și de apărare se efectuează zilnic, ar fi necesară o pregătire tactică mai intensă în raport de adversar. Am putea spune, un fel de memorare a stilului de luptă a adversarilor principali. Aici își găsește locul valorificarea experienței acumulate de-a lungul concursurilor de pînă acum și observațiile pe care sportivii au avut datoria să le facă în meciurile internaționale. Să-ți cunoști în cele mai mici amănunte principalii adversari, dacă sînt stîngaci, dacă au alonjă, ce stil de luptă au, care sînt loviturile lor preferate, cum să le anihilezi atacul și cu ce lovitură să ataci etc, iată cîteva amănunte de mare importanță pentru pregătire. Desigur, lupta de pe planșă creează situații variate, totuși se pot da unele jaloane de orientare generală, foarte prețioase în această direcție. Este bine ca sportivul să știe ce are de făcut înainte de a se urca pe planșe, căci în focul luptei e mai greu să înregistrezi unele indicații date de antrenor.

O atenție deosebită trebuie să i se acorde pregătirii psihologice care, în scrimă, are o mare importanță. Lacunele acestei pregătiri s-au făcut simțite în foarte multe ocazii, mai ales la fete. Cîteodată este de ajuns ca ele să piardă un asalt, două, ca imediat să apară lacrimile, descurajarea, panica. În scrimă asaltul are o durată scurtă, un ritm foarte rapid, iar posibilitățile de recuperare sînt foarte reduse. Stările psihice favorabile trebuie să se mențină — fără fluctuație — pe tot timpul concursului și la fiecare asalt în parte. Așa cum arată profesorul dr. A. T. Puni : „...pregătirea psihologică pentru concurs, efectuată corect, creează stări de încredere lucidă a sportivului în forțele sale, a hotărîrii de a învinge totul, inclusiv elementele neașteptate intervenite în desfășurarea concursului...“ **Această pregătire este recomandabil să se facă paralel cu pregătirea fizică, tehnică, tactică, pe tot parcursul procesului de antrenament. Sădirea încrederii în forțele lor proprii este de mare actualitate, mai ales în cazul floretistelor noastre.**

★

Cele zece zile de întrecere ale campionatului mondial vor constitui un adevărat „maraton“ pentru scrimeri. Mult rîvnitele titluri de campioni mondiali vor fi cucerite de cei mai bine pregătiți din toate punctele de vedere și am dori să-i vedem și pe sportivii noștri printre fruntașii acestei mari competiții !

ELENA DOBINCĂ

Rezultatele de la Lahti ne stimulează pentru o comportare și mai bună

Indiscutabil că Lahti-1966 a constituit un nou pas înainte al trăgătorilor români la talere, o afirmare puternică pe plan internațional.

După frumoasa performanță obținută de echipa de skeet, a fost rîndul trăgătorilor de talere olimpice să confirme așteptările și, după o luptă îndîrjită cu cei mai renumiți trăgători ai Europei —, să obțină un rezultat pe măsura valorii lor : locul II. Și trebuie să spunem că, pînă la ultimul foc al probei pe echipe nu s-a putut cunoaște cîștigătorul, două formații (Italia și România) fiind tot atît de aproape de victorie. Menționez că puternica echipă a Uniunii Sovietice, care a abandonat după 150 de talere din cauza îmbolnăvirii unuia dintre trăgători, nu putea să ocupe decît locul IV în clasamentul general, chiar dacă trăgătorul abandonat — Kulakov — ar fi tras 200 din 200. Grăitor este și faptul că între primii 10 trăgători din Europa sînt situați trei români, în timp ce nici una dintre marile echipe (Italia, U.R.S.S. R.D.G., Franța) nu a avut decît unul sau doi reprezentanți. În ceea ce privește omegenitatea trăgătorilor noștri, rezultatele de mai jos o subliniază din plin. *Echipe :* Dumitrescu 192/200 ; Enache 191/200 ; Florescu 189/200 ; Popovici 187/200 ; *individual :* Dumitrescu 286/300 ; Enache 284/300 ; Florescu 284/300 ; Popovici 278/300.

Dintre cei 120 de participanți (din care 18 italieni, 10 suedezi, 8 francezi, 7 sovietici, 6 germani), trăgătorii români au lăsat în urma lor multe nume sonore, campioni olimpici, mondiali și europeni (Mattarelli, Rossini, Scalzone, Canonico-Italia, Senicev, Zimenko-U.R.S.S.).

Personal, regret că nu mi-am putut valorifica șansa de a cuceri campionatul european. Deși timp de două zile am condus în clasamentul individual, a trebuit să mă mulțumesc cu un loc IV, după ce am fost nevoit să disput un baraj cu Karlson (Suedia) și Alipov (U.R.S.S.). Oboseala și-a spus cuvîntul mai ales că, trăgînd ultimul în concurs, am depus un efort foarte mare pentru a obține 25 din 25 în ultima manșă, cifră cu care am intrat apoi — numai după 10 minute — în baraj. Rezultatul final la individual arată astfel : 1. Prevost (Franța) 289, 2. Basagni (Italia) 287, 3. Karlson (Suedia) 286 (24 baraj), 4. *Dumitrescu* (România) 286 (23 baraj), 5. Alipov (U.R.S.S.) 286 (22 baraj), 6. Nikandrov (U.R.S.S.) 285, 7. Rehder (R.D.G.) 285, 8. *Enache* (România) 284, 9. *Florescu* (România) 284, 10. Mattarelli (Italia) 284, ...28. *Popovici* (România) 278.

Colegii mei de echipă Enache, Florescu și Popovici au tras foarte bine ; Florescu, în special, a făcut o figură deosebită la aceste campionate, ca și Popovici, care a obținut cel mai bun rezultat al său atît la proba pe echipe (187/200), cît și la individual (278/300).

Este foarte adevărat că echipa noastră s-a comportat meritoriu la Lahti, dar părerea mea este că există — după cum se spune — loc pentru mai bine. Învățăminte am tras și noi de la această competiție și credem că vor trage și alții, pentru ca la campionatele mondiale de la Wiesbaden să putem da — printr-un efort comun — un randament și mai mare. Pentru că acolo lupta va fi mai grea, adversarii mai tari și mai mulți, iar rezultatele de la Lahti ne obligă la o comportare superioară. Echipa noastră este conștientă de acest lucru și va face eforturile necesare. Bucuria noastră, a trăgătorilor, a fost mare la Lahti, deoarece ne gîndeam că în 1958 la campionatele mondiale de la Moscova aceiași trăgători care formează echipa de azi la talere olimpice se urcau pe podium pe locul trei la proba de skeet. La Lahti, tot împreună, am mai urcat o treaptă a podiumului. Mai rămîne una, cea mai grea de cucerit dar nu imposibilă. Și cum talerul este și el rotund...

ION DUMITRESCU

maestru emerit al sportului

Prea multe „speranțe“ pierdute la Ș. S. E. Sibiu!

Mai întîi, cîteva date asupra activității Școlii sportive de elevi din Sibiu în perioada anilor 1960—1965. Din cele 4 licee, 20 de școli generale și 9 școli profesionale au venit să se inițieze și să se instruiască în secțiile de atletism, gimnastică, natație (sărituri și înot), volei, handbal și fotbal (ultima a fost înființată în anul școlar 1963—1964) cîteva mii de elevi. Conform statisticii întocmite de conducerea Ș.S.E. (director prof. **Vasile Lăzăruț**), 84 dintre ei (3 atleți, 5 baschetbaliști, 15 gimnaști, 26 de handbaliști, 13 înotători, 3 săritori și 19 voleibaliști), au îndeplinit normele de clasificare pentru categoriile a II-a și a III-a, iar la terminarea școlii sau chiar mai înainte au fost transferați la diferite echipe divizionare (33 la C.S.M. și Voința Sibiu, precum și la cluburi și asociații sportive din alte orașe, iar ceilalți 51 urmează cursurile învățămîntului superior și evoluează, deci, în formațiile respective). Rezultate deosebit de frumoase au obținut secțiile de volei (antrenori **Gh. Bodescu** și **Vlad Gușu**), natație-sărituri (antrenor **Norbert Hatzak**) și handbal (antrenori **Ion Schuster** și **Carol Martini**) care au dat reprezentativelor de juniori și chiar de seniori ale țării elemente valoroase, ale căror perspective au fost realizate întrutotul sau sînt pe cale de a fi împlinite.

Aceștia sînt doar 84. Ce s-a petrecut însă cu miile de copii și juniori care au trecut de-a lungul anilor prin mîinile antrenorilor de la Ș.S.E. Sibiu ? Unii, în urma selecției repetate (acesta este un element pozitiv în activitatea secțiilor școlii din Sibiu) au fost îndrumați spre discipline sportive care nu solicită calități fizice și de îndemînare deosebite, iar alții s-au retras pe parcurs (fie că nu au putut face față efortului impus de o activitate intensă și la școală și la antrenamente, fie că au fost opriți de părinți, fie că — pur și simplu — au fost atrași spre alte activități). Ținînd seama chiar și de această triere, tot rămîn inadmisibil de multe „speranțe“ pierdute, pentru că doar 84 de clasificați reprezintă un număr nesatisfăcător, ca să nu mai vorbim că dintre aceștia doar unii voleibaliști, săritori și handbaliști au răzbit spre culmile performanței sportive.

Conducerea școlii și profesorii afirmă că mulți juniori s-au „pierdut“ în momentul terminării școlii și plecării la facultăți sau în secțiile cluburilor și ale asociațiilor sportive. Este adevărat. Dar, de ce s-au pierdut ? Pentru că nu li s-a acordat atenție ? Sau nu cumva pentru că NU AU AVUT O VALOARE REALĂ ȘI NU AU CORESPUNS DIN PUNCT DE VEDERE TEHNIC ȘI FIZIC CERINȚELOR UNOR SECȚII FRUNTAȘE și, ca urmare, au fost îndrumați spre echipe din campionatele regionale, raionale și orășenești ? Noi considerăm că tocmai lipsa de valoare, de perspective, este adevăratul motiv al „rebuturilor“ la Școala sportivă de elevi din Sibiu, iar cauzele trebuie căutate în primul rînd în calitatea slabă a pregătirii. Aceste rezultate trebuie legate de mijloacele folosite la antrenamente, de volumul și intensitatea lecțiilor. Și, în acest sens, considerăm că ar fi deosebit de util un schimb de experiență, un contact mai strîns între antrenorii secțiilor codașe și cei ai secțiilor cu rezultate bune de care am amintit mai sus. Desigur, nu trebuie omis nici ajutorul pe care-l poate da conducerea școlii printr-un control riguros al calității lecțiilor de antrenament, astfel ca la Ș.S.E. Sibiu „speranțele“ pierdute să fie cît mai puține.

D. STĂNCULESCU

Probleme ale sportului de performanță din regiunea Hunedoara

(Urmare din pag. 1)

Oare, în regiunea Hunedoara, se ține seama de acești factori care determină performanța ?

VOLUMUL ȘI INTENSITATEA ANTRENAMENTULUI — SUB NIVELUL CERINȚELOR

Majoritatea sportivilor hunedoreni, chiar și cei fruntași, EFECTUEAZĂ SĂPTĂMÎNAL MAXIMUM TREI ANTRENAMENTE, dar și acestea avînd un volum mic. Astfel, la antrenamentele urmărite, luptătorul **Marin Tolea** — selecționat în lotul republican de tineret — a lucrat 131 de minute, din care doar 69 de minute de lucru efectiv ! Antrenamentul săritoarei în înălțime Elena Biro, maestră a sportului, a avut o durată totală de 90 de minute, din care 81 DE MINUTE DE ODIHNĂ ȘI NUMAI... 9 MINUTE DE LUCRU EFECTIV ! În unele cazuri, grupe de sportivi sau chiar echipe întregi au făcut antrenamente prea reduse ca volum. Astfel, boxerii de la Lupeni au lucrat doar 90 de minute la un antrenament, grupa de sprinteri de la Jiul Petrila 55 de minute, iar 38 de rugbiști de la I.M.P. și Știința Petroșeni au lucrat 80 de minute avînd la dispoziție numai... 2 mingi Și s-ar putea da încă alte multe exemple.

Este timpul ca antrenorii **Ion Ciofîcă** (atletism — Petrila), **Nicolae Barbu** (box — Lupeni) și ceilalți în cauză, să-și revizuiască metodele de antrenament.

TOT CE DUCE LA CREȘTEREA PERFORMANȚELOR MERITĂ ATENȚIE !

Conținutul antrenamentelor poate fi serios îmbunătățit față de stadiul actual. E necesară însă o mai mare preocupare. Pregătirea trebuie orientată și în direcția altor factori ai antrenamentului, în prezent echipele de jocuri sportive din regiune neocupîndu-se decît de pregătirea tehnică ! Trebuie să se realizeze mai mult în pregătirea de forță a luptătorilor și a halterofililor de la Lupeni sau a hanbalistelor de la S.S.E. Petroșeni. De asemenea, se impune o colaborare mai eficientă între antrenor și medic. Un singur control medical pe an (dacă se face și acesta !), cu ocazia vizării carnetelor de legitimare, este mult prea puțin și nu înseamnă că s-a realizat o colaborare între antrenor și medic !

MAI MULTĂ PREOCUPARE PENTRU BAZA MATERIALĂ !

Stadionul sau sala de antrenament, materialele și echipamentul favorizează pregătirea sportivilor, le stimulează plăcerea antrenamentului, concură la îmbunătățirea rezultatelor. În regiune există o serie de baze moderne bine utilate și îngrijite : sala de sport sau terenurile de tenis de la Hunedoara, baza nautică de la Teliuc etc.

Nu același lucru se poate spune însă despre pistele de atletism de la Petroșeni și Orăștie, despre terenul de fotbal de la Petrila, sau despre cel de handbal de la Petroșeni. Aceste baze sînt neîntreținute, neutilate și nu sînt atrăgătoare nici pentru sportivi și nici pentru spectatori. Iar situația stadionului din Deva este de-a dreptul deplorabilă, lucru cu atît mai trist cu cît se petrece sub ochii activiștilor de la Consiliul regional UCFS și de la Clubul sportiv orășenesc, ale căror sedii se află în imediata apropiere a stadionului.

În ceea ce-i privește pe metodiștii consiliului regional, în loc să se afle mai mult pe teren, controlînd și îndrumînd munca secțiilor, ei pot fi găsiți aproape zilnic în birou, rezolvînd diverse probleme ale comisiilor pe ramură de sport. De aici, și o slabă angrenare a activului voluntar.

Am spicuit doar cîteva probleme din noianul celor care își cer o grabnică rezolvare. E rîndul activiștilor, organelor și organizațiilor UCFS din regiunea Hunedoara, al antrenorilor și al sportivilor să-și spună cuvîntul. Trebuie luate de urgență toate măsurile pentru ca lucrurile să meargă mai bine decît în prezent, căci pînă la Jocurile Olimpice mai sînt doar doi ani și timpul nu așteaptă !.. Cîți sportivi din regiunea Hunedoara vor fi chemați în loturile olimpice ale țării noastre ?